

Kedves Testvérek!

Reformáció éve az idei esztendő, ami 500 éve indult el világhódító útjára. Ha ezt a szót halljuk, hogy „reform” akkor valami új, eddig ismeretlen eljöveteletét képzeljük el. Ez az értelmezés sem helytelen, de valójában arról van szó, hogy visszatérve az eredethez, annak alapján helyrehozzuk elrontott dolgainkat. A reformátorok nem új egyházat akartak, hanem a meglévőt visszavinni a bibliai alapokhoz, majd ezen a fundamentumon újjáépíteni azt. Aki ma reformot szeretne, az nem teheti meg, hogy csak kidobja a múltat és kitalál helyette valami mást. Nem spórolható meg, hogy visszamenjen a kezdetekhez, mert különben csak légvárat épít, nem pedig a jövőt.

Nem így van ez életünk minden területén? Az ember próbálja kijátszani a szabályokat. Nem kell, fölösleges, csak időpazarlás - mondjuk - utána pedig csodálkozunk, hogy kártyavárként omlik össze minden körülöttünk, bennünk. Mert mi csak a felszínen akarjuk megoldani a problémát és nem merünk visszanezve önvizsgálatot tartani.

Kezdjük az elején! Mit válaszolnál arra, ha megkérdeznék tőled: Kicsoda Isten? Miről szól a Biblia? Miért kellene vasárnaponként templomba menni? Mi történik az Angyalföldi Református Egyházköztségben? A „Hol rontottam el?” típusú kérdések alapja mindig valahol itt rejtőzködik. Mi azonban csak azt keressük, hogy miért hagytak el, miért nincs munkám, miért roppant meg az egészségem, ahelyett, hogy reformációt hajtánánk végre az életünkben, és visszamenénk, mint a tékozló fiú az atyai házba (Luk ev. 15.rész). Akkor rájövönénk, milyen egyszerű is, amit Isten tőlünk akar.

Kedves Testvérem, innen már rajtad múlik minden, hiszen van kezed, amit imára kulcsolhatsz, van Bibliád, amit levehetsz a polcodról, van gyülekezeted, ahová bejöhetsz. Az is a Te döntésed, hogy mered-e hozzáadni a szívedet, és megélni, hogy változzon az életed.

Budapest, 2017. októberében

Szeretettel:

Szloboda József lelkipásztor

Az egyházzól - másként

Talán az egyik legvitatottabb tanítása a keresztyénségnek az egyházzól szóló tanítás. Az emberek nagy része – bár nem járnak templomba – pontosan tudni vélik az egyházznak mibenlétét. Távolmaradásukra jogosnak látszó érvekkel válaszolnak, mert bizony könnyebb ez, mint elgondolkodni azon, hogy itt mégis csak Istenről van szó.

Mégis: az egyház, mint intézmény az első pünkösöd óta él, létezik. Más kérdés, hogy az elmúlt 2000 év alatt szakadások, háborúk, hatalmi harcok és sok minden más ejtett foltot az egyház hírnevén, mégis: Isten kétezer éve őrzi, fenntartja, gyarapítja. A reformáció 500 éves évfordulóján első sorban arra emlékezünk, hogy Isten terelgette a középkor egyházát, mert nem engedte végleg megrontani emberi gyarlóság által. Isten az Ő népeként tartja számon az egyházat. Ebben az értelemben szeretném én is tárgyalni ezt a témát, hogy mikor emberek azt a mentséget hozzák templomainktól való távolmaradásukra, hogy „*hisznek ők otthon, imádkoznak és olvassák ők otthon a Bibliát, ehhez nem kell az egyház*”, akkor legyenek válaszaink erre a hamis nézőpontból eredő mentségre, hiszen ezek az emberek nem az intézményre mondanak nemet, hanem Isten megismerésére.

Ugyanis Isten megismerésének színtere az egyház. Igen, én is tudom a mentséget, amelyet most sokan felhoznak: „*az egyház tele van visszaélésekkel*”, „*a papok olyanok, amilyenek*” – én is sokszor hallom. Persze, a többség inkább Istenre mutató életet él, de ha elismernék, az változásra kényszerítené azokat, akik mentséget keresnek, miért is nem akarnak tanulni az Istenről. Az egyház, mint az Istent ismerők közössége láttatná meg az Isten mai csodáit, amelyeket átélnek ma is emberek. Az egyház, mint Isten népe tudja a Bibliának valódi értelmezését adni, valódi Isten-képet felmutatni egy kitalált „*Jó Isten*” helyett, akinek az ember akarja megmondani, mi a dolga, aki nem kér, nem vár semmit, csak szeret, mert az a dolga. Sokan szeretnék az Istent ilyennek ismerni. Az egyház pedig azért nem népszerű, mert szembesíti az embereket: hitük tévedéseken alapul. Akik azt hiszik, hogy Isten a rossz, ha enged háborút, betegséget, szenvedést, éhezést, igazságtalanságot, és nem az ember, azoknak a hitével egy baj van: nem lehet vele a mennybe jutni. Annak az Istennek, aki Fiát adja a keresztre, hogy minket megmentsen gyarlóságaink, bűneink következményétől (mennyből való kizárásunktól), azt hánytorgatják fel emberek legnagyobb hibájaként, hogy meg akar változtatni – minket. Minket, őket, akik elhiszik, hogy tökéletesek.

Rengetegszer hallom emberektől, akik az egyházba azért jönnek, „*hogy megrendeljék a papot*”, hogy „*azért ezt nem kell ennyire komolyan venni*”. Jézus anynyira komolyan vett minket, hogy meghalt értünk. Akkor mennyire is kell komolyan vennünk Őt, vagy saját vétkeink következményeit?

Az egyház az Isten érélyt adó keze, amely tükröt tart ugyan a bűnökkel kapcsolatban, mert látása mennyből jövő és nem emberi, pillanatnyi szempontokon, alapuló, de a változásra kész embernek a kegyelmet is hirdeti.

Az egyház az Istennel való életközösség tanulópályája. Hiszen a földi lét után két út áll előttünk: vagy Istennel örökre a mennyben, vagy Isten nélkül örökre a kárhozatban. Ha Istent választjuk, tanulnunk kell a menny házirendjét, amelyet szintén csak az Istent hívók közösségében lehet megérteni és megtanulni. Különbén érthetetlen marad az Isten, Akinek tökéletes Országára azért mégis csak igényt tartana az is, aki egyébként azt vallja: nem hisz a túlvilágban; de mikor számára fontos valakit veszíti el, szinte mindig megkérdezi: „*ugye, a mennybe kerül?*”.

Az egyház, Isten bocsánatot hirdető szava azok felé, akik életük hibái miatt önmardosásban élnek, és enyhülésért könyörögnek mardosó büntudatuk miatt. Akik szabadulni akarnak a múlttól, de az önvád mindent megmérgez, és képtelenné tesz kapcsolatok helyes megélésére, alkotó életre, vagy mindent áthat a kárhozattól való rettegés, akkor Isten az egyházon keresztül hirdetteti: van kegyelem.

Az egyház az Istenre nyitott ajtó annak, aki érteni akarja a miértet, aki változni akar, aki feloldozásra vágyik, aki megtapasztalt egy csodát, vagy aki megrettent önnön elmúlása felett. Nyitott ajtó annak, aki gyermekének mennyei értékrendet szeretne adni, házasságához Isten segítségét és vezetését kéri, vagy Isten indítja mások felé való odafordulásra, az Ő dicsőségére.

Az egyházban megérezhethetjük, megtapasztalhatjuk, hogy Isten írja velünk, az emberiséggel való történetének azokat a sorait, melyek az életnek mennyei távlatokat adnak. Nyitva az ajtó, hogy ebbe belepillanthassunk!

Kiss Gyöngyi beosztott-lelkipásztor

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Goldbach Ferenc, Kiss Gyöngyi,
Koroknai Tegez Ferenc, Nagy Gábor, Péter Henrietta, Szloboda József

Kiadja: Budapest Angyalföldi Református Egyházközség

A szerkesztőség címe: 1139 Budapest, Frangepán u. 43.

Telefonszáma: 350-8659 **e-mail:** angyalfold@bpeszak.hu

A gyülekezet számlaszáma: 10700691-25603301-51100005

Dévai Bíró Mátyás

„A magyar Luther”

Ebben az évben ünneplik a protestáns felekezetek a reformáció 500. évfordulóját. A már eddig megjelent két számban röviden bemutatam Huszár Gál és Szegedi Kis István magyar reformátorokat. Ebben a rövid cikkben szeretném az olvasónak bemutatni Dévai Bíró Mátyást, akit „magyar Luthernek” is neveznek.

Nem véletlenül, hiszen Luther Márton tanaival azonosult élete folytán a leginkább. Az 1500-as évek legelején született, nem tudjuk hol és milyen körülmények között nőtt fel. Fiatal korában a mohácsi vészt követő években, Krakkóban egyetemi tanulmányokat folytat. Mátyás első sorban ferences rendi szerzetes, majd később megismerkedik a református tanokkal.

Dévai Bíró Mátyás szerzetesként úgy dönt, hogy Wittenbergbe megy minél többet megtudni a reformációról. Az első magyar diákként érkezik a német városba egy decemberi, hideg, esős napon. A nagy esőben dörömböl a kapun és nem más nyit neki ajtót, mint maga Luther Márton. Nagyon hamar jó barátságba kerülnek egymással. Számptalan alkalommal töltenek el közös estéket beszélgetve, így Dévai nagyon hamar elsajátítja a protestantizmus alapjait.

Luther nagyon bátorító volt a magyar állapotok hallatán, és biztatta, bátorította tanítványát, hogy jöjjön haza, és bátran kezdje hirdetni az emberek között Jézus Krisztus szeretetét. Dévai hazajött számos ismerettel, de első sorban Jézus iránt égő szívvel, és hirdette az örömmüzenetet az embereknek: hogy van megbocsátás a bűneinkre, van egy szerető Istenünk, aki kapcsolatba szeretne velünk lépni. Többeknek a katolikus egyház vezetőségéből ez természetesen nem tetszett, így több ízben volt börtönben. Először kassai tevékenysége miatt került börtönbe, ahol lelkipásztorként szolgált. A város Ferdinánd király fennhatósága alatt állt, aki ellensége volt a reformációnak. Egy istentisztelet után fogják el, de a gyülekezet hősiesszen védeni próbálja. A katonákra támadnak botokkal, hogy mentsék lelkészüket. Végül mindennek ellenére elhurcolják, és börtönbe vetik Bécsben. Többféleképpen próbálnak hatni rá. Első sorban meg akarják győzni arról, hogy a Luther-féle tanok nem igazak. Majd vesztegetni

próbálják, végül pedig fenyegetik - de mind hiába. A bécsi börtönből való szabadulásában is a kassaiak sietnek Dévai segítségére: egy éjjel belopóznak hozzá és megszöktetik.

Miután kiszabadul, Budán telepedik le. Nagyon örülnek neki hívei, és egyre gyarapszik a gyülekezete. Természetesen ez ismét a katolikus vezetés nemtetszését váltja ki, és áskálódások sorozatát követően ismét börtönbe kerül. Itt sem tétlenkedik: egy rabtársát vezeti Krisztushoz, aki eszköz lesz Dévai szabadulásában. A rabtársa mikor szabadon engedik, azt a feltételt szabja, hogy csak akkor hagyja el a börtönt, ha Dévait magával viheti. Így mind a ketten elmehetnek. Dévai ezek után még körutazást tesz Németországban, majd Debrecenben lesz lelkész. 1545-ben fiatalon meghal.

Luther Márton egy beszélgetés alkalmával azt mondta, hogy Krisztus ügye annyira fontos, hogy a börtön elviselése sem túl nagy ár. Dévai ezt saját bőrén tapasztalta, de nem lankadt sem a hite sem Jézus iránti szeretete.

Péter Henrietta

„A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta”

(Róma 8:30)

A reformáció hozadékát egy történelmi visszatekintéssel, végtelen hosszú felsorolással el lehetne intézni. Gyülekezetünk keddi bibliaiskolájában, az elmúlt évben tematikusan hallgathattuk végig, hogy a lutheri reformáció milyen nagy magyar személyeket indított el korszakot formáló útjukon.

Rácsodálkozhattunk, hogy a nyelv amin beszélünk, a ruha amit viselünk, a történelem amiben Európa formálódott, a technikai fejlődés aminek tárgyait kezünkben tartjuk, s hétköznapjainkat könnyíti, vagy egyáltalán működteti, minden közvetve vagy közvetlenül, a megváltozott, a Bibliát anyanyelvén olvasó Isten keresésnek, igazságérzetnek, hűségnek, hazaszeretnek, családoknak, munkához való hozzáállásnak, azaz a református, a hitében reformált embernek köszönhető. A reformáció hozadéka felmérhetetlen és óriási. Létező vagy elképzelt tárlatvezetésünk olyan gazdag, hogy aki vette is a fáradságot, annak is kevés lehetett ez az egy év.

Azonban az 500. emlékév végéhez közeledve fel kell tennünk a kérdést - nem csak magunkban - hogy „...és most?” Ugyanis ennek az 500 évnek súlya van. Értékes súlya. Ha Isten is úgy akarja, akkor eltelhet ismét újabb 500 év, aminek velünk kezdődően szintén lehet történelmet formáló súlya, de vajon lesz-e?

Van-e az elmúlt fél évezrednek olyan hozadéka, ami nem csak ébren tartja, hanem ébredésre, hitébredésre ösztönzi a ma reformátusságát?

Hitünk meghatározza-e környezetünket, a holnap irányát, vagy életünket is alig-alig, s végül lesz belőlünk átírható történelmi múlt?

Reformátusságunk legfontosabb hozadéka, annak felismerése, hogy mindannyian (Krisztusban) eleve kiválasztottak és elhívottak vagyunk. Ennek látható és láttatandó jelei is vannak. Külsőségekben, gondolkodásodban, de leginkább szívedben. Reformátusként, mindenképpen legyetek úgy, mint „*A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.*” (2 Korintus 3:3)

Koroknai-Tegez Ferenc

Házaskör

„És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; ... Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonynyá teremté őket.” (1 Mózes 1:26-27)

Férfi és női szerepekről beszélgetünk, mert környezetünk úgy néz ki mint egy festékkeverő tégely, melyben felismerhetetlenül elvegyültek az alapszínek, s bárki aki csodálni szeretné a férfias férfiakat és a nőies nőket, valami egészen mást talál, mint amit Isten kigondolt.

Hiszem ugyanis, hogy Isten beleteremtette a világba ami akkor és ott szükséges és az egész eljövendőre pedig hasznos. Amire teremtettünk, az alkalmas a megváltozott körülményekre is és helyet ad a szerepek átvételének. A hiba ott van, amikor az eltérőt (amit tolerálhatok, mert nekem kényelmes), propagálja a világ. A kényelmes szerep tolerálható, a teremtett szerep pedig nevelhető. És ezt nagyon sokan elfelejtik.

A házaskörön - ami nem csak házásoknak szól - szándékunk tehát az, hogy a férfi, a női, vagy a közös szerepek szavait megkeressük, azoknak gyökereit a teremtettségben megbeszéljük, és annak ismeretében a szerepeket szégyen nélkül nevelhetővé tegyük, a szerepekről, mint Istentől kapott lépéselőnyről határozottan véleményyt alkothassunk.

Koroknai-Tegez Ferenc

Diakóniai csendes délután - október 28

„Mert az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden útadon” Zsolt 91:11

Diakónusunk, Bartal Zsuzsa várja mindazok jelentkezését akik az adventi készülődés jegyében készek idejük egy részét gyülekezetünkben diakóniai munkára áldozni.

Ha itt az ősz – akkor Mátraháza és a szokásos Gyülekezeti Hétvége

Mátraházára felmenni, kicsit hátrahagyni a 3-as metrót, parkoló automatákat, az ébresztőóra hangját, az jó.

Nagyon jó!

Megfrissülve, lélekben és testben is, érkezünk vissza. De mivel az odafenn kapott energiák, hangsúlyok, üzenetek nem három napra szólnak, hanem akár hónapokig is kitartanak, ezért nem csak jó oda felmenni, hanem visszaérkezve kötelességünk lesz majd szolgálni is vele.

Bátorítunk tehát mindenkit, hogy lelki, szellemi és fizikai erőnk, a megszokottól eltérő felhasználásában örömet találva együtt töltsük azt a hétvégét.

2017. december 1-3.

Szeptember 30-án, régész vezetésével látogattunk el a Margit-szigetre.

Egy-egy állomásnál betekintést kaphattunk a sziget történetébe, az egyes épületek múltjába - külön figyelemmel a mára már csak romként látható kolostor életébe, ahol a névadó Margit, IV. Béla király lánya is töltötte életét. Szülei a tatároktól szenvedett vereség után ajánlották fel lányuk életét Magyarország megmaradásáért. Emellett hallhattunk a kaszinó épületéről, a zenélő kút sorsáról, de a ma is működő katolikus kápolna érdekességeiről is. Sétánkat a víztíronnál fejeztük be, ahol felülnézetből is megtekinthettük a szigetet. Ezúton is köszönjük a szervezést, a vezetést! Úgy hiszem, sétánk minden résztvevő számára emlékezetes élmény marad!

